

دینی - دره دوم

۷	بچه‌ها! خدا هست
۱۱	فقط یک خدا وجود دارد!
۱۲	خداوند، بزرگ است الله اکبر
۱۳	خدا کجاست؟
۱۴	نظم و ترتیب دنیا!
۱۴	یک مسابقه
۱۸	روز تولد من!
۲۰	خداوند عادل است
۲۲	خداوند بخشنده است
۲۴	مهربان‌تر از هر مهربان
۲۶	قدرت بی‌انتهای خدا
۲۹	بهترین مربی و راهنما
۳۱	خدا همه چیز را می‌بیند
۳۳	خدا همه‌ی حرف‌ها را می‌شنود
۳۵	تلفن خدا هیچ‌وقت اشغال نیست!
۳۷	خدا همه چیز را می‌داند

۴۰	خدا همه‌ی زبان‌ها را می‌فهمد
۴۳	خدا هیچ وقت نمی‌خوابد
۴۵	خدا به هیچ چیزی نیاز ندارد
۴۷	خدا فراموش‌کار نیست
۴۹	خداوند عیب و گناه کسی را آشکار نمی‌کند
۵۳	بهترین دوست
۵۷	بهترین یاور و کمک‌کننده
۶۰	دعا کردن و درد دل کردن با خدا
۶۲	روزی رسان همه
۶۴	نعمت‌های بی‌شمار خدا
۶۶	زیبایی‌هایی که خدا برای ما آفریده
۶۹	پایان غمگینی و ناراحتی من!
۷۲	خدا به خوب شدن مریض‌ها کمک می‌کند
۷۴	خدا دروغگوها را دوست ندارد
۷۶	صبر خدا خیلی زیاد است

بچه‌ها! خدا هست

توی یک روز برفی و سرد، من به همراه مامانم به پارک محله مون رفتم و حسابی با دوستانم برف بازی کردم. وقتی که خسته و کوفته به خانه برگشتیم، وارد اتاق مون شدم و دیدم مادر بزرگ مهربانم نشسته و با یک گلوله‌ی نخ، مشغول بافتن یک بلوز خیلی قشنگ است.

وقتی بیرون مشغول برف بازی بودم، سؤالی برایم پیش آمده بود و تصمیم گرفته بودم آن را از مادر بزرگم بپرسم. پس به مادر بزرگ گفتم: «مامانی! این برف‌های به این زیبایی و این درختان و طبیعت رو کی درست کرده؟» مادر بزرگ گفت: «عزیزم چه سؤال خوبی پرسیدی! جونم برات بگه که همه‌ی این دنیای بزرگ و قشنگ رو خدای مهربان آفریده.» من با تعجب گفتم: «خدا؟ خدا کیه؟» مادر بزرگ با لبخند

همیشگی خودش گفت: «اون قدیم قدیم، زمان‌های خیلی خیلی دور، یه وقتی بود که هیچ چیزی وجود نداشت؛ نه این دنیای قشنگ، نه آسمون و نه طبیعت، نه انسان و نه حیوانی، خلاصه هیچ چیزی وجود نداشت؛ بعد خدای مهربان، همه‌ی این دنیا و چیزهایی که تو دنیا هست رو آفرید.»

من دوباره پرسیدم: «آفرید یعنی چی؟» مادر بزرگ گفت: «یعنی دنیا رو با تمام آدم‌ها، حیوان‌ها، جنگل‌ها و دریاهاش به وجود آورده و آن‌ها رو درست کرد.» من باز پرسیدم: «از کجا بفهمم که خدا هست؟» مادر بزرگ خوبم با حوصله جوابم را داد و گفت: «دختر گلم! اول من یک سؤال از تو می‌پرسم و بعد جواب سؤال شما رو می‌دم. شما به من بگو ببینم، آیا امکان داره که این گلوله‌ی نخ، خود به خود و بدون اینکه کسی به اون دست بزنه، در کنار اتاق تبدیل بشه به این بلوز قهوه‌ای رنگ؟» من گفتم: «معلومه که نمیشه، حتماً باید یک کسی این نخ را ببافه و اون رو تبدیل به بلوز کنه.»

مادر بزرگ گفت: «آفرین دختر قشنگم! پس این ستاره‌های زیبای آسمون، این خورشید نورانی، این برف سفید و به طور کل این دنیای به

این زیبایی و بزرگی نمی‌تونند خود به خود به وجود بیان و باید یک خدای
دانایی این جهان رنگارنگ رو به وجود آورده باشه.»
با خودم فکر کردم که وقتی من ظهرها از مدرسه به خانه میام و می‌بینم
قابلمه‌ی غذا روی اجاقه، می‌فهمم که امروز مامانم زودتر از من از سرِ
کارش برگشته و این غذا رو آماده کرده؛ چون غذا که نمی‌تونه خود به خود
آماده بشه؛ وقتی که امکان نداره یک غذا خود به خود آماده بشه و یا یک
بلوز خود به خود بافته بشه، پس:

این دنیا و آدم‌ها و حیوانات قشنگ هم باید
یک صاحب و سازنده داشته باشند، و آن
سازنده‌ی مهربان که فکر همه چیز رو کرده،
خداوند بزرگ و مهربان است.

